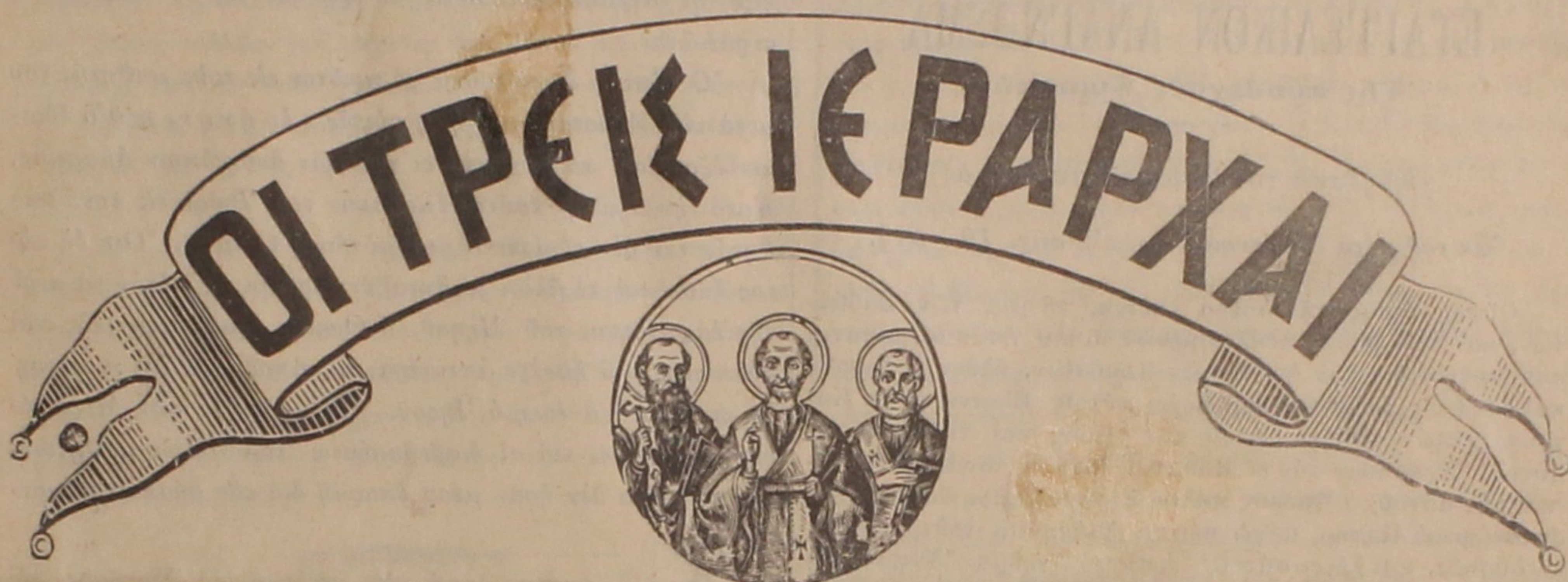

ΗΘΙΚΟΘΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΕΝΤΑΥΘΑ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐξωτερικοῦ δρ. 5 Ἐξωτερικοῦ δρ. 8.

Ἀμερικῆς δολλ. 2.

Διευθυντῆς καὶ Ἰδιοκτῆτης

Π. Α. ΒΑΡΥΜΠΟΠΙΩΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ

Ἀπευθύνονται τῷ Διευθυντῇ τοῦ Περιοδικοῦ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Αἰόλου 128

ΕΚ ΤΩΝ ΕΠΙΚΑΙΡΩΝ

ΕΠΙ ΤΗ ΚΟΣΜΟΣΩΤΗΡΙΩ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ

«Εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται,
κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν,
κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν».

(Α' Κορινθ. ιε' 14).

Ἴδου λόγοι τοῦ οὐρανοδόμονος Ἀποστόλου, ἐξ ὧν κατάδηλον καθίσταται, ὅτι ἡ ἐκ νεκρῶν κοσμοσωτήριος τοῦ Κυρίου ἀνάστασις εἶναι ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τοῦ ὅλου οἰκοδομήματος τῆς ἡμετέρας πίστεως. Ἄν μὴ ἡγείρετο ὁ Χριστὸς ἐκ νεκρῶν, θὰ ἦτο κενὸν τὸ Ἀποστολικὸν κήρυγμα, θὰ ἦτο κενὴ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν.

Ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν, ἐτάφη καὶ ἀνέστη. Ἴδου τὸ μέγα δόγμα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἴδου ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς καθ' ἡμᾶς πίστεως. Ὁ Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἵνα ἐνώσῃ τὸν ἄνθρωπον μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἀφ' οὗ εἶχεν οὗτος ἀποχωρισθῇ διὰ τῆς ἁμαρτίας. Καὶ τὸ τοιοῦτον ἐγένετο διὰ τε τοῦ Σταυρικοῦ αὐτοῦ θανάτου καὶ διὰ τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως. Ὅτι δ' οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ἀρκεῖ νὰ ρίψωμεν ἐταστικὸν τὸ βλέμμα ἡμῶν ἐπὶ τῶν θεοπνεύστων προφητειῶν. Ἐν αὐταῖς δὲν θὰ βραδύνωμεν νὰ εὕρωμεν μετὰ ζωηρότατων χρωμάτων περιγραφόμενον καθ' ἀπάσας αὐτοῦ τὰς λεπτομερείας τὸ φρικτὸν τοῦ Σωτῆρος πάθος, δὲν θὰ βραδύνωμεν ν' ἀνακαλύψωμεν ζων-

ρῶς καὶ εὐγλώττως προλεγομένην καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν αὐτοῦ. Τὴν τοιαύτην περιγραφὴν πιστοτάτην καὶ λεπτομερεστάτην ἀπαντῶμεν παρ' ἅπασιν τοῖς ἱεροῖς Εὐαγγελισταῖς, ἐξ ὧν δύο ὑπῆρξαν καὶ αὐτόπται μάρτυρες τοῦ θαυμασίου τούτου γεγονότος.

Ἄν ὁ Χριστὸς ἐδίδασκε μόνον τὴν ὑψίστην καὶ τελειοτάτην διδασκαλίαν καὶ ἀπέθνησκε χωρὶς ν' ἀναστῇ ἐκ νεκρῶν, κατὰ τί θὰ διέφερεν ἐνδὸς Σωκράτους, ἢ οἰουδήποτε ὑπερόχου ἀνθρωπίνου πνεύματος; Πῶς θὰ κατεδεικνύετο ἀσυγκρίτως ὑπεροχώτερος τῆς ἀνθρωπίνης μεγαλοφυΐας; Ἐπὶ τίνος θὰ ἐστηρίζετο ἡ Θεότης του; Μόνον διὰ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως καὶ τὰς θεοπνεύστους προφητείας ἐξεπλήρωσε, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ ἐνοικοῦσαν θεότητα κατέδειξε, καὶ εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα ἐδήλωσεν, ὅτι ὡς αὐτὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, οὕτω καὶ ἡμεῖς θ' ἀναστῇμεν, ὅπως ἐμφανισθῶμεν ἐνώπιον αὐτοῦ, κατὰ τὴν φοβερὰν τῆς κρίσεως ἡμέραν.

Ἡ κοσμοσωτήριος τοῦ Κυρίου ἀνάστασις διεσκόρπισε τὴν πνευματικὴν ἀγαλλίασιν καὶ χαρὰν καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον. Ἀπὸ τῆς τοῦ Κυρίου ἀναστάσεως ἤρξατο νέα ζωὴ καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἅπασα περιβάλλεται νέαν μορφήν. Ἡ τοῦ Σωτῆρος ἀνάστασις εἶναι ἡ γλυκεῖα ἀνατολὴ τῆς πνευματικῆς ζωῆς· εἶναι ἡ ἐλπίς τῆς σωτηρίας· εἶναι ἡ ἱκανοποίησις τοῦ ὑψίστου πόθου τῆς ἐν ἡμῖν ἀθανάτου ψυχῆς.

Γ. Γέγλες

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς προσεχούσης Κυριακῆς.

(Κυριακὴ τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ)

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (κεφ. κ'. στίχ. 19—31).

Οὕτως ὅπως τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, τῇ μὲν τῶν Σαδδουαίων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν οὖν οἱ Μαθηταί, ἰδόντες ἐκ τὸν Κύριον. Εἰπὼν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Εἰρήνη ὑμῖν. Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐνεψύσθη, καὶ λέγει αὐτοῖς· Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον. Ὁσὶν ἀφήτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφήνεται αὐτοῖς· ὅν τινων κρατῆτε, κεκράντηται. Θωμᾶς δὲ, εἷς ἐκ τῶν δωδεκά, ὁ λεγόμενος διδύμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς. Ἐγένον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι Μαθηταί· Ἐώρακαμεν τὸν Κύριον. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἰλῶν, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἰλῶν καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω.

Καὶ μετ' ἡμέρας ὁκτώ πάλιν ἦσαν ἔσω οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ Θωμᾶς μετ' αὐτῶν. Ἐρχεται ὁ Ἰησοῦς, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ εἶπεν· Εἰρήνη ὑμῖν. Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾶ· Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε, καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου· καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευρὰν μου καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός. Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὁ Κύριός μου, καὶ ὁ Θεός μου. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ὅτι ἑώρακάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες, καὶ πιστεύσαντες. Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα σημεῖα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἃ οὐκ ἔστι γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ. Ταῦτα δὲ γέγραπται, ἵνα πιστεύσῃτε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔστιν ὁ Χριστός ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

«Ὅτι ἑώρακάς με Θωμᾶ, πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες».

Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐνεφανίσθη εἰς τοὺς μαθητάς του κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως. Ἡ ἐμφάνισις αὐτῇ ἐγένετο περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου τῆς ἡμέρας ταύτης, ἢ ὀλίγον τι μετ' αὐτὴν, καὶ ἐν τῇ οὐρίᾳ ἐκείνῃ, ἐν ᾗ ἦσαν συνηγμένοι οἱ Ἀπόστολοι, οἱ ὅτιοι εἶχον καὶ κεκλεισμένας τὰς θύρας διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων. Βεβαίως ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνάθροισις τῶν ἀποστόλων κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐγένετο, ὅπως συζητήσωσι τὸ μέγα γεγονός τῆς τοῦ Σωτῆρος Ἀναστάσεως, περὶ ἧς διετέλουν ἐν γνώσει οἱ Ἀπόστολοι ἀπὸ τὰς Μυροφόρους γυναῖκας. Ὁ λόγος, ὁ ὁποῖος ἔκαμνε τοὺς Ἀποστόλους νὰ φοβῶνται, ἦτο ὅτι ἐκέπτοντο πῶς καὶ αὐτοί, ὡς μαθηταὶ τοῦ σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος, ἐμελλον νὰ κακοποιηθῶσιν ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων. Δὲν ἐδόλμων δὲ νὰ κηρύξωσιν εὐθαρῶς τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος, διότι οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι καταρώθωνσαν νὰ προκαταλάβωσι τὸν Ἰουδαϊκὸν λαόν, ὅτις ἐπίστευσεν, ὅτι ὁ νεκρὸς τοῦ σταυρωθέντος Ἰησοῦ ἐκλάπη ὑπὸ τῶν μαθητῶν

καθ' ἣν στιγμὴν ἐκοιμῶντο οἱ φρουροῦντες τὸν τάφον του στρατιῶται.

Ὁ Σωτὴρ ἐφανίσθη εἰς τὸν πρῶτον εἰς τοὺς μαθητάς του μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, ἠδὲ καὶ αὐτοῖς ἐλθόντων, μετ' ὧς ἔδωκεν ἐξουσίαν νὰ συγχωρῶσι τὰς τῶν ἀνθρώπων ἁμαρτίας. Κατὰ τὴν πρώτην ταύτην ἐμφάνισιν τοῦ Ἰησοῦ εἰς τοὺς μαθητάς του δὲν εὐρίσκετο μετ' αὐτῶν ὁ Θωμᾶς. Ὅτε δὲ οὗτος ἦλθε καὶ οἱ ἄλλοι μαθηταὶ ἐγνώρισαν εἰς αὐτὸν τὰ περὶ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Θωμᾶς ἦτο διστακτικὸς καὶ δύσπιστος, καὶ ἤθελεν ἀποτέτρα· τὰς ἀποδείξεις ἵνα πιστεύσῃ, ὅτι πράγματι ἀνέστη ὁ Ἰησοῦς. Ἡ μαρτυρία τῶν Μυροφόρων γυναικῶν, καὶ αἱ διαβεβαιώσεις τῶν ἄλλων μαθητῶν, πάντα ταῦτα δὲν ἦσαν μέσα ἐπαρκῆ διὰ τὸν δύσπιστον μαθητήν.

Ὅκτι δ' ἡμέρας μετὰ τὴν πρώτην τοῦ Σωτῆρος εἰς τοὺς μαθητάς του ἐμφάνισιν, καὶ πάλιν ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι ἐπὶ τὸ αὐτό. Κατὰ τὴν συνάθροισιν ταύτην παρευρίσκειτο καὶ ὁ δύσπιστος Θωμᾶς. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐμφανίζεται καὶ πάλιν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητάς του καὶ εὐχεται καὶ πάλιν εἰς αὐτοὺς ἐλθόντων. Εὐθὺς δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν Θωμᾶν, προσκαλεῖ αὐτὸν νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ νὰ λάβῃ τὰς ἀποδείξεις, τὰς ὁποίας ἐζητεῖ ἵνα πιστεύσῃ. Ὁ Θωμᾶς ψηλαφεῖ τὴν πλευρὰν καὶ τὰς παλάμας τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἀνακράζει μετὰ πίστεως ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐδέχθη μὲν τὴν ἐμπιστον ὁμολογίαν τοῦ Θωμᾶ, ἀλλ' ἐμακάρισε τοὺς μὴ ἰδόντας καὶ πιστεύοντας. Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες.

Καὶ ὁ μακαρισμὸς οὗτος ἀναφέρεται, ὡς εἶναι ἐπόμενον, εἰς πάντας τοὺς πιστοὺς, οἱ ὁποῖοι ἄνεν τῆς δυσπιστίας καὶ τῶν δισταγμῶν, οὓς διετύπωσεν ὁ Θωμᾶς, πείθονται εἰς τὴν ἀφήγησιν τῶν ἱερῶν Εὐαγγελιστῶν καὶ ἀποδέχονται ὡς γεγονὸς ἀνεπίδεκτον οἰασθήποτε ἀμφιβολίας καὶ συζητήσεως τὴν ἐκ νεκρῶν κοσμοσωτήριον τοῦ Σωτῆρος ἀνάστασιν. Οἱ τοιοῦτοι ὁμολογοῦσιν ἀνενδοιάτως καὶ τὴν πίστιν αὐτῶν πρὸς τὸ σύνολον τῶν ὑπερφυσικῶν ἀληθειῶν καὶ δογμάτων τῆς ἀγιοτάτης ἡμῶν θρησκείας. Διότι ἡ ἀληθὴς πίστις δὲν συνίσταται εἰς μόνον τὴν παραδοχὴν καὶ τὴν ὁμολογίαν τῶν φαινομένων, ἀλλ' ἐπεκτείνεται καὶ πέραν αὐτῶν. Ἡ ἀληθὴς καὶ πραγματικὴ πίστις ἐρευνᾷ καὶ ἀποδέχεται καὶ τὰ πέραν τῶν αἰσθησέων ἡμῶν ὑπάρχοντα. Καὶ τοιαύτην πίστιν ἔσχον οἱ μάρτυρες τοῦ Χριστιανισμοῦ, οἱ ὁποῖοι χάριν τῆς πεποιθήσεώς των ταύτης ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ ὑποστώσι τὸν θάνατον, οὐ πρὸς ὁρμήσαντες τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστήσῃς ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ τοιαύτη πίστις, καὶ μόνον αὕτη, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ καθιστᾷ μακαρίους τοὺς κεκτημένους αὐτήν, ὡς ἀπευδῶς ἐκήρυξε τὸ θεῖον τοῦ Σωτῆρος ὁτόμα.

Τὴν ἀξίαν τῆς πίστεως ταύτης ἀναγνωρίζοντες καὶ ἡμεῖς, ὡς προσπαθῶμεν, ὅπως δι' ὧν τῶν δυνατῶν ἡμῶν μέσων καὶ δυνάμεων καθιστῶμεν αὐτὴν ζωηροτέραν καὶ σταθερω-

τέραν ὡς προσπαθῶμεν. ν' ἀναδεικνύωμεν αὐτὴν ἐνεργὸν καὶ ζῶσαν, καλῶς γνωσκόντες διὰ μόνον διὰ τῶν ὑπὸ τῆς πίστεως ταύτης ὑπαγορευομένων ἔργων καταδεικνύεται ἡ πραγματικὴ αὐτῆς ἐπαρκεία. Μὴ λησμονῶμεν, διὰ κατὰ τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς κρίσεως ὁ δικαιοκρίτης Κύριος ἀποδώσει ἐκαστῷ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Μὴ λησμονῶμεν τέλος, ὅτι ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις εἶναι τοιαύτη, ὅσα πρέπει νὰ εἴναι, διὰ αὐτὴν ἐκδηλῶται διὰ τῶν σεμνῶν, τῶν δικαίων, τῶν ἀγνῶν, τῶν προσφιλῶν, τῶν εὐφύμων, καὶ τῶν ὁμοίων ταύταις πράξεων. Δι' αὐτῶν τοῦ τοῦ Θεοῦ βραβεύει τὰς καρδίας ἡμῶν διὰ τῆς διαρκούς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, ἧς ἐπιφέρει τὴν ἀληθὴ καὶ πραγματικὴν εὐδαιμονίαν.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΣΤΑΥΡΩΣΙΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ
ΚΑΤΑΠΑΛΗΚΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

«Καὶ ἔσται ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, λέγει Κύριος, καὶ δυνάσται ὁ ἥλιος μεσημβρίας καὶ συσκοτάσει ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ἡμέρᾳ τῷ ὥρῳ.»

ΑΜΩΣ

«Ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη σκοτάσουσι καὶ οἱ ἀστέρες δώσουσι τὸ φέγγος αὐτῶν. Ὁ δὲ Κύριος ἐκ Σιών ἀνακράξεται, καὶ ἐξ Ἱερουσαλὴμ ἰσώσει φωνὴν αὐτοῦ, καὶ σεισθήσεται ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ.»

ΙΣΑΙΑ

Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ σῶμα τοῦ Σωτῆρος κρεμάμενον ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἔβαφε διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ τὰ χρώματα τοῦ Γολγοθᾶ, ἡ φύσις συνεταράττετο καὶ τὰ οὐράνια σώματα κατέλιπον τὰς διαγεγραμμένας τροχιάς αὐτῶν.

Οἱ συγγραφεῖς τῶν ἔργων καὶ τοῦ βίβλου τοῦ Σωτῆρος ἀναφέρουσι ὅτι «ὁ σκότος ἐγένετο ὅσον ὁ σκότος τῆς γῆς ὡς ὡρᾶς ἐν ἁτῆς». ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ φθόνος καὶ ἡ ἀχαριστία ἀνῆλθον ἀπὸ τὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου. Τὸ σκότος τοῦτο διήρκεσεν ἀπὸ τῆς 12ης μεσημβρινῆς ὥρας μέχρι τῆς 3ης μ. μ. καθ' ἡμᾶς. Οἱ εὐαγγελισταὶ ὡς πάντα περιγράφουσι μετὰ ἀπλότητος εὐκρινούς, οὕτω καὶ περὶ τοῦ σκοτασμοῦ τοῦ ἡλίου οὐδαμῶς πολυπραγμονοῦσιν, οὐδ' ἐνδιατρίβουσι περὶ τὸν τρόπον καὶ τὴν αἰτίαν αὐτοῦ. Ὅμως καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἠγωνία ἐπὶ τοῦ σταυροῦ νέος εἰκοσιπενταετής καὶ «τῆς ἑλληνηκῆς παιδείας ἐλκερὸν ἐλλήλακῶς» ἐν Ἡλιουπόλει τῆς Αἰγύπτου διατρίβων καὶ οὐδὲν γνωρίζων περὶ τῶν ἐν τῇ μητρὶ πόλει τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ τότε συμβαινόντων, ἔκθαμβος παρατηρεῖ τὴν παρὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους ἐκλείψιν ἐκείνην τοῦ ἡλίου, τοὺς σεισμούς καὶ τὴν φοβερὰν τοῦ οὐρανοῦ ἀναστάτῳσιν, σημεῖα ἐκπληκτοῦ μετὰ τοῦ Ἀπολλοφάνους τὸν

χρόνον τῶν φαινομένων ἐκείνων, ἀναφωνῶν· «Ὁ ἀγνωστος πάσχει Θεός, δι' ὃν τὸ πᾶν ἐξόφεται τε καὶ σεσθλεύεται!» καὶ ἄλλους δέ· «Ἡ τὸ θεῖον πάσχει, ἡ τῷ πάσχει συμπασχει» καὶ κατ' ἄλλον «Aut Deus naturae patitur, aut mundi machina dissolvetur». Ὁ νέος ἐκεῖνος μετὰ ταῦτα κατέστη εἰς τῶν δικαστῶν τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀρείου Πάγου, εἶτα δὲ καὶ πρόεδρος αὐτοῦ κα μετὰ 19 ὅλα ἐτη, ἀφ' ἧς ἐν Αἰγύπτῳ παρετήρησε τὸν πρωτοφανὴ ἐκείνου τῆς φύσεως συγκλονισμὸν, ἀκούει ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, οὗ προΐσταται, τὸν Ἀπόστολον τῶν ἐθνῶν εὐαγγελιζόμενον τὸν Ἀγνωστον τοῖς Ἑλλήσι Θεόν. Ὁ ἀρειοπαγίτης ἐκεῖνος, ὅστις ἐκαλεῖτο Διονύσιος, γίνεται θερμότητος τοῦ Χριστοῦ ὁπαδὸς καὶ ἀπὸ προΐσταμένου τοῦ ἀνωτάτου τῶν Ἑλλήνων δικαστηρίου καθίσταται προϊστάμενος τῆς νεοπαγοῦς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ Διονύσιος οὗτος ἐν τῇ ἐπιστολῇ πρὸς τὸν ἐπίσκοπον Σμύρνης Πολύκαρπον ἐν ᾗ ὑποδεικνύει αὐτῷ τίνι τρόπῳ δύναται νὰ καταδείξῃ τὴν θεϊότητα τοῦ χριστιανισμοῦ πρὸς τὸν σοφιστὴν Ἀπολλοφάνην, ἔγραψεν· «Ἄλλ' ἐξέτις αὐτῷ τούτοις διὰ τὴν ἀγνοίαν ἢ τὴν ἀπειρίαν ἀπιστεῖν. Εἰπέ δ' αὐτῷ· «Τί λέγεις περὶ τῆς ἐν τῷ σὸς τῷ ὅρῳ στανυρῷ γεγονυίας ἐκλείψεως; ἀμφοτέρω γὰρ τότε κατὰ Ἡλιουπόλιν, ἅμα παρόντε τε καὶ συνεστῶτε, παραδόξως τῷ ἡλίῳ τὴν σελήνην ἐμπίπτουσαν ἐωρῶμεν (οὐ γὰρ ἦν συνόδου καιρὸς), αὐτὴς τε αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐνάντιος ὥρας ἄρχεται ἐσπέρας εἰς τὸ τοῦ ἡλίου διάμετρον ὑπερφυῶς ἀντικαταστῆσαν. Ἀνάμνησον, δέ τι καὶ ἕτερον αὐτόν· οἶδε γὰρ, ὅτι καὶ τὴν ἐμπίπτουσαν αὐτὴν ἐξ ἀνατολῶν ἐωρᾶμεν ἀρχαμένην καὶ μέχρι τοῦ ἡλιακοῦ πέρατος ἐλθούσαν, εἶτα ἀναποδίσσαν, καὶ αὐτὴς ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὴν ἐμπίπτουσαν καὶ ἀνακάθαρσιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ κατὰ διάμετρον ἐκ τοῦ ἐναντίου γεγεννημένην. . . . Ταῦτα εἴ σοι θεμιτόν, εἰπέ, καί, εἰ δυνατόν, Ἀπολλοφάνης ἐξέλεγε, καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦ τότε καὶ συμπάροντα σοι καὶ συνεωρακότα, καὶ συνανακρίναντα πάντα καὶ συναγόμενον. Ἀμέλει καὶ μαντιᾶς τότε οὐκ οἶδ' ὄθεν, ὁ Ἀπολλοφάνης ἀπάρχεσθαι, καὶ πρὸς ἐμὲ, ὥστε τὰ γινόμενα συμβάλλων, ἔφη· Ταῦτα, ὦ καὶ Διονύσιε, θεῶν ἀμοιβὰν πραγμάτων». (Ἐπιστ. ζ' Πολυκάρπου ἱεράρχου 2, 3).

Ἐκ τῆς λεπτομεροῦς ταύτης περιγραφῆς, δι' ἧς συμπληροῦνται οἱ ἱεροὶ συγγραφεῖς, οἵτινες ἀπλῶς τοῦ γεγονότος τῆς ἐκλείψεως ἐμνημόνευσαν, πληροφοροῦμεθα ἐπακριβῶς περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν τὸ σκότος ἐκεῖνο ἐγένετο.

⊕

Κατὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους ἦτο ἀδύνατον κατὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Σωτῆρος νὰ συμβῇ ἐκλείψις ἡλίου, διότι αὕτη συμβαίνει μόνον ἐν καιρῷ νομηνίας (νέας σελήνης) καὶ διὰ τὴν ἡ σελήνην εὐρίσκεται πλησίον δεσμοῦ τινος.

* Δεσμοὶ λέγονται τὰ σημεῖα, καθ' ἃ τέμνονται αἱ τροχιαὶ τῆς Γῆς καὶ τῆς Σελήνης. Αἱ δύο αὗται τροχιαὶ δὲν εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου· διότι τότε ἐν πάσῃ νέᾳ σελήνῃ θὰ συνέβαιναν ἀφ' ἑκείνης ἐκλείψις ἡλίου.

πανσέληνος, ἡ σελήνη ἦτο πλησιφαής, τεσσαρεσκαίδεκατά. διότι ὁ Χριστὸς ἐσταυρώθη κατὰ τὸ Πάσχα τῶν Ἑβραίων, ὅπερ ἐορτάζεται πάντοτε κατὰ πανσέληνον. Τὸ σκότος ἄρα δὲν ἦτο φυσικὴ ἡλιακὴ ἐκλείψις, ἀλλ' ἦτο θαῦμα, ὅπερ συνετέλεσθη ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἰούλιος ὁ Ἀφρικανὸς συγγραφεὺς τοῦ β' αἰῶνος γράφει: «Τοῦτο τὸ σκότος ἐκλείψιν ἡλίου θαλλὸς ἀποκαλεῖ ἐν τρίτῃ τῶν ἱστοριῶν, καὶ ἐμοὶ δοκεῖ ἀλόγως».

Ὁ σκοτασμός τοῦ ἡλίου γενόμενος παρὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους, ἐγένετο καὶ κατὰ τρόπον πρωτοφανή. Ὑπῆδραμεν ἡ σελήνη τὸν ἡλίον ἐξ ἀνατολῶν, καὶ ἐν ᾧ ἐπρεπε φυσικῶς νὰ ἀναφανῇ πρῶτον τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ ἡλίου, συνέβη τοῦναντίον ἀνέλαμψε δηλαδὴ τὸ δυτικὸν αὐτοῦ μέρος, ἥτοι ὁ σκοτασμός καὶ ἡ φάυσις δὲν ἐγένοντο ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους, ὡς συμβαίνει πάντοτε κατὰ τὰς ἡλιακὰς ἐκλείψεις. Ἡ σελήνη τότε ὑπῆδραμεν ἐξ ἀνατολῶν τὸν ἡλίον, μικρὸν δὲ κατὰ μικρὸν ἐκάλυπτεν αὐτὸν καὶ ἔτα ἀνέδραμε πάλιν πρὸς ἀνατολὰς, ἕνα ἄμα τῇ δύσει τοῦ ἡλίου ἀναιεῖλη καὶ φωτίσθη διὰ τοῦ ὠχροῦ καὶ μελαγχολικοῦ αὐτῆς φωτὸς τοὺς αἵματοβαφεῖς βράχους τοῦ Γολγοθᾶ.

Τὸν σκοτασμόν τοῦ ἡλίου καὶ τοὺς σεισμούς ἀναφέρουσι καὶ εἰδωολόγτραι συγγραφεῖς διαπιστοῦντες οὕτω καὶ διατρανοῦντες περιφανῶς ὅτι χριστιανοὶ μωρῶς καὶ ἐπιπολαίως ἀμφισβητοῦσι πολλάκις.

Θαλλὸς, Ἕλλην συγγραφεὺς τοῦ α' αἰῶνος, λέγει ὅτι τῷ 18ῳ ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου αἰφνίδιον σκότος ἐκάλυψε τὴν γῆν ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ· τὸ δ' ἔτος τοῦτο ἦτο τὸ τοῦ θανάτου τοῦ Σωτῆρος· διότι ὁ Σωτὴρ ἐσταυρώθη τῷ τρίτῳ ἔτει τοῦ δημοσίου αὐτοῦ βίου, ὅστις ἀρχεται τῷ 15ῳ ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου, καθ' ὅσον ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς ἤρξατο τοῦ κηρύγματος αὐτοῦ κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν (Λουκ. γ' 1) τῷ δεκάτῳ καὶ πέμπτῳ ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου, τότε δὲ συγχρόνως καὶ ὁ Κύριος ἐνεφανίσθη δημοσίᾳ εἰς τὸν λαόν.

Φλέγων ὁ κατὰ τὸν β' αἰῶνα ἀκμάσας ἀναφέρει ἰσχυρὸν σεισμόν καταστρέφοντα ἐν Βιθυνίᾳ πολλὰς οἰκοδομάς, ἅμα δὲ καὶ σπανίαν ἡλιακὴν ἐκλείψιν, συμβάντα τῷ δ' ἔτει τῆς οἰ' Ὀλυμπιάδος, ὅπερ συμπίπτει τῷ ἔτει τῆς σταυρώσεως τοῦ Κυρίου. «Quarto anno dicentissimae seculae Olympiadis magna et excellens inter omnes, quae ante eam acciderant: defectio solis facta, dies hora sexta ita in tenebrosam noctem versus ut stellae in coelo visae sint, terraeque motus in Bithynia Niceae urbis multas aedes subvertit». Ἐκ τῆς μαρτυρίας ταύτης τοῦ Φλέγοντος πληροφοροῦμεθα ὅτι κατὰ τὴν ἐκλείψιν τοῦ ἡλίου ἀνέλαμψαν οἱ ἀστέρες καὶ ὅτι ὁ σεισμός ἐγένετο αἰσθητὸς μετὰ καταστροφῶν καὶ ἐν Νικαίᾳ. Πληροφοροῦμενοι δὲ ἐκ τοῦ Διονυσίου τοῦ Ἀρειοπαγίτου ὅτι ὁ σεισμός ἐγένετο αἰσθητὸς καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, συμπεραίνομεν ὅτι ἦτο παγκόσμιος, προσελ-

θὼν οὐχὶ ἐκ φυσικῆς αἰτίας ἢ ἡφαιστιώδους τινος ἐκρήξεως, ἀλλ' ἐκ κλονισμοῦ τοῦ πλανήτου ἐφ' οὗ οἰκοῦμεν, φρίττοντος τρόπον τινα ἐπὶ τῷ τελουμένῳ ἐπ' αὐτοῦ ἀνοσιουργήματι.

✠

Τὰ καταπληκτικὰ ταῦτα φαινόμενα δὲν ἐπεβεβαιώθησαν μόνον, ἀλλὰ καὶ προελέχθησαν. Οἱ πρὸ χιλιετηρίδος δλης ἐν θαυμαστῇ ἀκριβεῖα τὸν βίον τοῦ Κυρίου προδιαγράψαντες οὐδὲ τὸν σκοτασμόν τοῦ ἡλίου καὶ τὸν σεισμόν παρέλιπον. Ἀξιοθαύμαστος παρατηρεῖται ἀρμονία εἰς τοὺς λόγους προφητῶν, εὐαγγελιστῶν, ἐθνικῶν συγγραφέων. Τίς δὲ ἀνευ προκαταλήψεων μελετῶν καὶ ἐρευνῶν αὐτοὺς δὲν ἀνευρίσκει πᾶσαν νόμιμον καὶ λογικὴν ἀξίωσιν τοῦ ὁρθοῦ λόγου; Τίς εἰλικρινῆς μελετητὴς δὲν εὐρίσκει πᾶσαν ἱκανοποίησιν τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἐν τοῖς λόγοις τῶν πρὸ τῶσων αἰώνων ζησάντων προφητῶν Ἀμὼς καὶ Ἰωήλ, βροντοφωνούντων: «Καὶ ἔσται ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, λέγει Κύριος, καὶ δύσεται ὁ ἥλιος μεσημβρίας καὶ συσκοτάσει ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ἡμέρᾳ τὸ φῶς». — «Ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη σκοτάσουσι καὶ οἱ ἀστέρες δώσουσι τὸ φέγγος αὐτῶν. Ὁ δὲ Κύριος ἐκ Σιών ἀνακράξεται, καὶ ἐξ Ἱερουσαλὴμ δώσει φωνήν αὐτοῦ, καὶ σεισθήσεται ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ».

Γεώργιος Σ. Ἀνδρεάδης

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

ΕΠΙ ΤΗ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ

Τίθει πρὸς τὸ αἰώνιον ἀγαθὸν ἡ ἀνθρωπότης, ἡ ἀπομακρύνεται αὐτοῦ; Οἱ πιστεύοντες εἰς τὴν ἰδέαν, ἣν συμβολίζει ἡ Ἀνάστασις ἀποτελοῦν τὴν πρῶτην κατηγορίαν, οἱ δυσπιστοῦντες τὴν δευτέραν. Διὰ τοὺς πρῶτους ἐπραγματοποιήθη τὸ αἰώνιον ἀγαθόν, διὰ τοὺς δευτέρους, ὅταν συναισθανθῶν τὸ μέγεθος τῆς πλάνης καὶ τοῦ ψεύδους τὸν ῥύπον, ὅταν ἐκτιμῶσιν τὴν δύναμιν τῆς ἀληθείας, τότε θὰ τὸ ἀπολαύσουν. Οἱ πρῶτοι ἀπὸ τοῦδε ζοῦν εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ αἰωνίου ἀγαθοῦ, διότι ἡ ψυχὴ δὲν διακρίνει ὅρια χρόνου, οἱ δεῦτεροι θὰ ζήσουν ἐν αὐτῇ, ὅταν ἀφήσουν τὴν ψυχὴν ἀδέσμευτο· ἐκ τοῦ βάρους τῆς ὕλης καὶ τῆς πιέσεως τοῦ κακοῦ, ἐκ τοῦ ζυγοῦ τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τοῦ βρόγχου τοῦ μίσους. Ὅσον ταχύτερον τὸ πράξουν, τόσον ταχύτερα ἡ σωτηρία τῶν.

**

Χριστὸς ἀνέστη! καὶ «ἐπληρώθη φῶς τὰ πάντα. Οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια» Χριστὸς ἀνέστη! καὶ τὰ πάντα ἐπληρώθησαν χαρὰς λαβόντα πείραν τῆς ἀναστάσεως· λελαμπρυσμένοι λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τῇ πανηγύρει συνεορτάσαμεν τὴν ἀνάστασιν μετὰ τῆς ὁρατῆς καὶ ἀοράτου Κτίσεως, μετὰ τῶν ὕλικῶν καὶ ἀύλων κτισμάτων· ἐλάβομεν νοερώς εἰς τὴν θύραν τοῦ Τάφου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ βλέποντες τὸν Ἀρχηγόν τῆς ζωῆς ἡμῶν καὶ Τελειωτὴν Ἰησοῦν ἐγειρόμενον ἐκ τῶν νεκρῶν, κλίνωμεν τὰ γόνατα ὡς ἡ Μαρία ἡ Μαгдаλινὴ καὶ προσκυνήσωμεν τὴν Ἀγίαν Αὐτοῦ Ἀνάστασιν.

**

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐγγυᾶται κατὰ τὴν ἰσχυρὰν διαλεκτικὴν τοῦ Ἀπ. Παύλου, τὴν ἀνάστασιν τὴν ἰδικὴν μας... Τί θὰ ἦτο ὁ ἀνθρώπος ἀνευ τῆς ἐλπίδος ταύτης; Ταλαίπωρον πτηνὸν ζητοῦν νὰ ζῇ καὶ ν' ἀπολαύσῃ καὶ ὅμως πίπτει νεκρὸν ὑπὸ τὸ βλῆμα τοῦ κυνηγοῦ, φύλλον ὥκρον τοῦ Φθινοπώρου, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐπὶ πολὺ στρουθιζόμενον, καὶ τέλος πίπτει ξηρὸν ἐπὶ τῆς γῆς, κόκκος ἄμμου ριπτόμενος εἰς τὸ ἀχανές καὶ ἐκεῖ ἀφανιζόμενος! μὴδὲν, μὴδὲν, μὴδὲν! Πλὴν ὁ Χριστὸς ἀνέστη! ὑπάρχει λοιπὸν ἀνάστασις νεκρῶν! ὑπάρχει ζωὴ πέραν τοῦ τάφου, καὶ ὁ θάνατος δὲν εἶναι ἡ ἀπλοῦν πέρας, ὅπερ μᾶς φέρεται ἐκ τοῦ σκότους εἰς τὸ φῶς, ἐκ τοῦ καμῆτου εἰς τὴν ἀναπαύσιν, ἐκ τῆς ταλαιπωρίας εἰς τὴν ζωὴν.

ΕΘΝΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΣΦΑΙΔΕΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ-ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Αἱ συμπτώσεις οὐδὲν βεβαίως σημαίνουν. Ἡ σύμπτωσις ὅμως τῆς ἐορτῆς τῆς Ἀναστάσεως, τῆς ὑψίστης τῶν ἐορτῶν, μετὰ τῆς ἐορτῆς τῆς παλιγγενεσίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἔχει τι ἴσως τὸ δουνήθως μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβάλλον ἐν τῇ ἐξω-

Κατὰ δὲ τὴν ἐτέραν τιμᾶται καὶ γεραίρεται ἡ γενεὰ ἐκείνη, ἥτις ἔχουσα ἐγκεχαραγμένον ἐν τοῖς μυχαϊτάτοις τῆς καρδίας αὐτῆς τὸ πολυτιμότερον καὶ τιμαλφέστερον, τὴν Πατρίδα, ἐνδόξως δ' ἀγωνισαμένη καὶ τὰ πάντα ὑπὲρ αὐτῆς θυσιάσασα ὑπῆρξεν ὄντως ἀνταξία τῶν προγονικῶν ἀρετῶν, εὐκλεῆς, μεγαλουργός, καταλιπούσα ἡμῖν μνημεῖον ἀφθιτον δίδιου εὐγνωμοσύνης, τὴν Ἐλευθερίαν.

Ἀλλὰ πρὸς τί αἱ ἐορταί; Ἀρκεῖ ἄρα γε ἡ τυπικὴ αὐτῶν παρέλξις, τὸ πολυτελὲς αὐτῶν καὶ ἡ

«Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαριζάμενος».

τερικὴ ἐκδηλώσει τῶν ἐμφύτων καὶ ἰσχυροτάτων συναισθημάτων, ἅτινα κυριεύουσι τῆς καρδίας ἡμῶν καὶ τὰ ὁποῖα ἐκφράζουσιν αἱ λέξεις Πίστις καὶ Πατρίς.

Κατὰ μὲν τὴν πρῶτην ὑμνεῖται Ἐκεῖνος, ὅστις διὰ τοῦ θείου αὐτοῦ μεγαλείου διεσκέδασε τὴν ὁμίχλην τοῦ σκότους, ἐν ᾧ ἐκυλίετο ἡ ἀνθρωπότης, ἀπεκήρυξε τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου, κατασυνέτριψε τὰς παραλόγους καὶ ἐναντίον τῆς φύσεως καὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου κοινωνικὰς διακρίσεις καὶ ἀνισότητας, καὶ κατέστη διὰ τῶν ὑψίστης τελειότητος διδαγμάτων αὐτοῦ τὸ ἀσάλευτον ἐδραῖωμα πάσης εὐνοουμένης πολιτείας ταμὼν τὴν ἀληθὴ τοῦ ἀνθρώπου ὁδὸν καὶ καταδείξας τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ ἀποστολήν.

ἀπλῇ ἀνάμνησις μετὰ συνήθων ἐγκωμίων; Ὁχι! δὲν εἶναι ἐκπλήρωσις καθήκοντος, δὲν εἶναι ἀπόδοσις εὐγνωμοσύνης ἢ πολυτέλεια τῶν ἐορτῶν καὶ ἡ τυπικὴ μόνον ἐξύμνησις ἐκείνων, οἵτινες ἐπεσον θύματα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ἀληθείας, ὑπὲρ τῆς εὐγενεστερᾶς καὶ ἱερωτέρας ιδέας. Ἐκεῖνοι ἐξεπλήρωσαν τὴν ὑψηλὴν ἀποστολήν των, τὸ καθῆκον αὐτῶν. Τίς δ' ἄλλως δύναται διὰ λόγων νὰ παραστήσῃ ἐπαρκῶς τὸ ὕψος καὶ τὸ ἀπροσπέλαστον μεγαλεῖον τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος Σταυρωθέντος; Τίς δύναται διὰ λόγων νὰ ἐγκωμιάσῃ προσκόντως τὴν αὐταπάρνησιν, τὸν ἐνθουσιασμόν, τὴν καρτερίαν, τὸ μέγα τῆς ψυχῆς σθένος τῶν παλαισάντων ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας αὐτῶν, τῶν γενναίων τῆς Πατρίδος ὑπερμάχων;

Τὰ Μεγάλα γεγονότα, είτε τὰ ἐπιδράσαντα ἐπὶ τοῦ βίου τῆς καθ' ὅλον ἀνθρωπότητος καὶ ἀποτελοῦντα τὴν μόνην ἀφιετηρίαν, ἐξ ἧς δέον αὕτη νὰ ὀρμᾶται ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ αὐτῆς, είτε τὰ μερικώτερα, τὰ ἐπιδρώντα ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἐθνῶν, ἐπιζητούντων κατὰ τὸ φυσικὸν δίκαιον τὴν ἀνάκτησιν τῆς Ἐλευθερίας αὐτῶν, εἶναι τὰ εὐγλωττότερα ἐγκώμια ὑπὲρ Ἐκείνων, οἵτινες ὑπῆρξαν οἱ δημιουργοὶ καὶ μαχηταὶ αὐτῶν. Λαὸς δὲ τυπικῶς μόνον ἀτενίζων πρὸς Ἐκείνον, ὅστις ὑπῆρξε τὸ τελειότατον ὑπόδειγμα τῆς ἁρμονίας τοῦ πνευματικοῦ καὶ φυσικοῦ βίου, λαὸς ἀρκούμενος μόνον εἰς τὸ κλέος καὶ τοὺς εὐγενεῖς τῶν προγόνων ἄθλους, λαὸς ἐν τῷ βίῳ τοῦ ὁποίου δὲν ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τὸ βέλτιον αἱ ὑψηλαὶ διδασκαλὶ ἀθανάτων καὶ ἡρωικῶν ἔργων, εἶναι λαὸς ἀγνώμων καὶ ὀπισθοδρομῶν. Βίος ἄρα ὑψηλότερος τῶν μικρολόγων τοῦ καθ' ἡμέραν βίου συμφερόντων, βίος περικοσμούμενος ὑπὸ τῶν Εὐαγγελικῶν ἀρετῶν εἶναι ἡ ἀληθὴς λατρεία, ἡ ἀληθὴς πρὸς τὸν Χριστὸν πίστις, ὁ ἐξοχώτερος πρὸς Αὐτὸν ὕμνος. Πολιτεία δ' ἐδραζομένη ἐπὶ τῆς ἱερᾶς τῶν προγόνων παρακαταθήκης καὶ δι' ἀνταξίων κατορθωμάτων συμπληροῦσα διηνεκῶς τὸ μέγα καὶ σεπτὸν ἐκείνων οἰκοδόμημα εἶναι ἡ μόνη προσήκουσα πρὸς ἐκείνους ἐνδείξεις σεβασμοῦ, ἡ μόνη ἀπότισις φόρου εὐγνωμοσύνης, εἶναι τὸ καθήκον ἡμῶν, ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἐκείνους, πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ πρὸς τοὺς ἐπιγόνους.

Κλίνωμεν λοιπὸν εὐλαβῶς τὸ γόνυ ἐνώπιον τοῦ Λυτρωτοῦ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἐξαγνίσωμεν ἑαυτοὺς ἀμιλλώμενοι πρὸς πᾶν εὐγενές, ὥραϊον καὶ καλόν. Στρέψωμεν μετ' εὐγνωμοσύνης τὰ ὄμματα ἡμῶν νοερῶς πρὸς τοὺς ἥρωας ἐκείνους, οἵτινες διὰ μυρίων κακουχιῶν, στερήσεων καὶ μαρτυρίων ἐδωρήσαντο ἡμῖν ἐλεύθερον τὸ ἔδαφος, ὅπερ πατοῦμεν, καὶ κοσμήσωμεν τὴν πολιτείαν ἡμῶν ἐπὶ τὸ εὐσχημονέστερον καὶ ἐπαξίως τοῦ ἀγνοῦ ἐκείνων πατριωτισμοῦ.

Οὕτω προσήκει νὰ ὑμνῶμεν τὴν Ἀνάστασιν. Οὕτω πρέπει πανηγυρίζοντες τὴν Ἐθνικὴν ἐορτὴν νὰ χαιρετίζωμεν τὴν Ἐλευθερίαν.

Εὐθ. Γ. Καλλιάρχης
Γυμνασιάρχης

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ πρωτεύουσα τοῦ Νέου Κόσμου, ἡ ἀχανὴς εἰς ἔκτασιν καὶ ἀνυπολόγιστος εἰς πληθυσμὸν Νέα Ὑόρκη, ἔχει τόσα πολλὰ οἰκονομικὰ ἱδρύματα διὰ τοὺς ἀπόρους καὶ ἀστέγους καὶ τοιαύτης συστημᾶτις ὁργάνωσης μέγα σωματεῖον, ὥστε οἰσθήποτε ξένος, ἀντιλαμβάνεται εὐθὺς ἀμέσως, ὅτι, ἐὰν μὲν καθήσῃ χωρὶς ἐργασίαν, θὰ

τὸν παρακολουθήσουν οἱ μυστικοὶ ἀστυφύλακες μήπως ἐκτραπῇ εἰς ἔκνομον πράξιν. Ἐὰν δὲ εὐρεθῇ εἰς στενόχωρον οἰκονομικὴν θέσιν θὰ ἀναγκασθῇ νὰ καταφύγῃ εἰς ἓν ἀπὸ τὰ οἰκονομικὰ ἱδρύματα, διὰ νὰ εὕρῃ τροφὴν καὶ στέγην.

—Τὸ μέγα σωματεῖον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται «Στρατὸς τῆς Σωτηρίας» ἔχει τμήματα εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς Ἀμερικανικὰς πόλεις καὶ λειτουργεῖ κατὰ τρόπον μοναδικῶς θαυμάσιον. Ὁ «Στρατὸς τῆς Σωτηρίας» εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, διατηρεῖ περὶ τὰ 50 οἰκονομικὰ ἱδρύματα, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλα μὲν παρέχουν τροφὴν καὶ ἄλλα ἀσυλον εἰς τοὺς ἀπόρους.

—Ἡ διανομὴ τῆς τροφῆς γίνεται κατὰ τὸν ἐξῆς ἀληθῶς περιέργον τρόπον: Ὁ «Στρατὸς τῆς Σωτηρίας» ἔχει ὀπαδοὺς κυρίας καὶ περισσοτέρας δεσποινίδας, αἱ ὁποῖαι δὲν κάμνουν ἄλλην δουλειᾶν παρὰ νὰ γυρίζουν ὡσὰν ἀφηνιασμένα δῖπῳ καθημερινῶς εἰς τὰς ἀπεράντους ὁδοὺς τῆς Ν. Ὑόρκης, νὰ ψάλλουν ἐκκλησιαστικὰ τροπάρια καὶ νὰ μαζεύουν πεντάρες καὶ δεκάρας.

—Τὸ βράδυ ἐπανερχονται εἰς τὸ τμήμα ὅπου τὰς ἀναμένουν χιλιάδες ἄποροι, εἰς τοὺς ὁποίους διανέμουν τὸ ποσόν, διδόντες εἰς τὸν καθένα ἀπὸ μίαν ἢ δύο δεκάρας, κατὰ τὰς περιστάσεις. Μετὰ τὴν δεκάραν ὁ ἄπορος θὰ πάῃ εἰς τὸ οἰκονομικὸν συστάτιον τοῦ Σαλβέσιον ἄρμου καὶ θὰ πάρῃ μίαν σούπαν καὶ ἓν σάντουιτς.

—Αὕτη εἶναι ἡ τακτικὴ τροφὴ, ἡ ὅποια παρέχεται ἀπὸ τὸν Στρατὸν τῆς Σωτηρίας εἰς τοὺς ἀπόρους, ὑπολογιζομένους κατὰ μέσον ὄρον εἰς 50,000 καθ' ἑκάστην. Παρουσιάζεται δηλαδὴ καὶ ζητεῖ τροφὴν καθ' ἑκάστην εἰς ἀριθμὸς ἀτόμων ἴσος πρὸς τὸν πληθυσμὸν μιᾶς πόλεως, ἕνα ποσὸν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐὰν ὑποθεθῇ ὅτι δὲν ἐχαλιναγωγούντο ἀπὸ τὴν ἀξιοθαύμαστον φιλανθρωπίαν τῶν Ἀμερικανῶν, θὰ ἤμπορῶσαν νὰ καταφύγουν εἰς μίαν ἐπίφοβον ἐπανάστασιν.

—Καὶ σημειωτέον ὅτι ἀπὸ τὰ ἐν λόγῳ οἰκονομικὰ ἱδρύματα εὐρίσκουν ἀνακούφισιν μόνον οἱ ἐκτάκτως δυστυχοῦντες, ἐκείνοι δηλ. οἱ ὁποῖοι προσωρινῶς δὲν ἔχουν ἐργασίαν καὶ οἱ ἀπολύτως ἀνίκανοι, διότι οἱ ἐκ συστήματος ἄεργοι συλλαμβάνονται καὶ υποβάλλονται εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα ἐντὸς τῶν φυλακῶν. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἔκτασις τῆς Ν. Ὑόρκης εἶναι τοιαύτη, ὥστε εἶναι ἀνθρωπίνως ἀδύνατος ἡ πλήρης ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου τῶν ἀέργων.

ΗΘΙΚΗ ΖΩΗ

ΛΑΜΠΡΟΦΟΡΟΣ ΗΜΕΡΑ

Μὲ συναισθήματα ἰδιαιτέρας πανηγυρικῆς ἐκδηλώσεως ἐορτάζει ὁ Χριστιανικὸς κόσμος τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Μεγάλου Λυτρωτοῦ. Ἡ χαρὰ ἡ διαχύνουσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ φιλοθρήσκου τὸν ἐξαιρετικὸν ἐκείνον ἐνθουσιασμόν κατὰ τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως, εἶνε ἀνέκφρατος διὰ τὴν ἀνθρωπίνην γλῶσσαν· ἡ παραμυθία, τὴν ὁποίαν παρέχει εἰς τὴν Χριστιανικὴν ψυχὴν τὸ γλυκύλαλον «Χ ρ ι σ τ ὸ ς Ἀ ν ἔ σ τ η», εἶνε ἀφθαστος διὰ τὴν διάνοιαν τοῦ σκώληκος τῆς γῆς.

Ἡ ὅλη ἐξέλιξις τῶν πανσέπτων Παθῶν τοῦ Θεανθρώπου, ἡ ἐπισφραγισμένη διὰ τοῦ οὐρανοῦ χαιρετισμοῦ τῆς παγκοσμίου ἀπολυτρώσεως, οἶαν ἐγκαρδίωσιν προσδίδει εἰς τὸν γνήσιον Χριστιανόν! Ὅποιαν ἐλπίδα! ὁποῖον ἐνθουσιασμόν! Ὁ ταξειδιώτης τῆς ζωῆς ὁ τρικυμιζόμενος εἰς τὰ πάθη

τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, ὁ παραπαίων εἰς τὰς ἀτραπούς τῆς γνῆνης ματαιότητος, ὁ λιποψυχῶν πρὸ τῆς παραστάσεως τῆς ἰδέας τοῦ Ἀπείρου αἰσθάνεται εἰς τὰ στήθη του κατὰ τὴν λαμπροφόρον αὐτὴν ἡμέραν ἰδιάζουσάν τινα συγκίνησιν, ὅπως ἐξαιρετικὸν ἐνθουσιασμόν.

Τὸ ἀποτρόπαιον τοῦ θανάτου φυγαδεύεται εὐθὺς μετὰ τὸ πρῶτον ἐπιφώνημα τοῦ Χριστοῦ Ἀνέστη. Τὸ μέτωπον φαιδρύνεται, οἱ ὀφθαλμοὶ σπινθηροβολοῦσιν, ἡ καρδία ἀναπάλλεται μετὰ τὸ πρῶτον φέλιμα τῆς ἀγάπης, ἥτις σφριγᾷ καὶ ψάλλει κατανυκτικῶς εἰς τὰ χεῖλη τὰ Χριστιανικά. Καὶ ἡ γαλήνη πληροῖ τὴν ψυχὴν καὶ ἡ ἡρεμία βασιλεύει εἰς τὸ πνεῦμα καὶ γλυκεῖα ἀγαλλίασις διακατέχει τὴν καρδίαν τοῦ Χριστιανοῦ.

Ἡ ψυχὴ ἐντροφᾷ εἰς τὴν ὑπέροχον μυσταγωγίαν τοῦ Ὑψίστου τῶν μυστηρίων, ἡ σκέψις ἀναπαύεται εἰς τὸ δόγμα τῆς παγκοσμίου ἀναστάσεως, ἡ καρδία ἱκανοποιεῖται εἰς τὴν ἄρρητον ἁρμονίαν τοῦ Χριστοῦ Ἀνέστη. Καὶ ὁ ἐσωτερικὸς ἀνθρώπος πλημμυρισμένος ἀπὸ τὸν χείμαρρον τῶν ρευμάτων τῆς ψυχολογικῆς αἰσθηματικότητος, τῆς μυρωμένης ἀπὸ τὸ ἀθάνατον ἄρωμα τῆς Χριστιανικῆς ἀρετῆς, αἰσθάνεται μοναδικὴν γλυκύτητα καὶ γαλήνην, τὴν ὁποίαν ἀντλεῖ μόνον καὶ μόνον ἀπὸ τὰ αἰώνια διδάγματα τῆς Θρησκείας τοῦ Σταυροῦ.

Συνέδιος

ΗΘΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΕΠΙ ΤΗ ΛΑΜΠΡΟΦΟΡῶ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

«Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοί. Πάσα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἔδοντας».

Μὲ τὸν θεσπέσιον τοῦτον καὶ ὑψηλὸν ὕμνον ψάλλει ἡ Ἁγία Ἐκκλησία ἡμῶν τὸ μέγα καὶ χαρμώδες γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ὅστις ἀνεχθεὶς τὸν σκληρότατον τῶν θανάτων χάριν τῆς ἀνθρωπότητος παρέσχεν εἰς ἡμᾶς τὸ μέγιστον παράδειγμα τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίης ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τοῦ καθήκοντος! Τὸ γεγονός τοῦτο εἶναι ἐν τῶν μεγίστων θαυμάτων, ἅτινα μέχρι τοῦδε καθ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς ἐγένοντο. Εἰς Θεὸς περιβεβλημένος τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα νὰ καταδεχθῇ νὰ γίνῃ διὰ σταυρικοῦ θανάτου τὸ ἐξίλαστήριον τῆς ἀνθρωπότητος θῦμα, ὅπερ ἦρε τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῆς! Οἶον ὕψος ἀγαθότητος καὶ ταπεινοφροσύνης! Οἶον ὕψος ἀνοχῆς καὶ καρτερίας! Ὑπέστη ὁ Θεάνθρωπος τὰ πάντα, ἐθανατώθη καὶ ἐτάφη, ἀλλ' ἐπὶ τέλους

Ἀνέστη! Ἦνα διὰ τῆς Λαμπροφόρου Ἀναστάσεως Του ἐξαναστήσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐκ τῆς κλίνης τοῦ αἰώνιου θανάτου. . . .

ᾧ πόσον φιλόανθρωπος ἀνεδείχθη, Σῶτερ, εἰς ἡμᾶς, οἵτινες ἐπλέομεν εἰς τὸ σκότος τῆς πλάνης καὶ τῆς ἁμαρτίας πρὸ τῆς ἐλευσεώς Σου εἰς τὸν κόσμον, ὃν διδάξας καταλλήλως καὶ παρασχὼν αὐτῷ πρῶτον πλεῖστα ὅσα παραδείγματα ἀγάπης, ὑπομονῆς, ἀληθείας κλπ. ἐπεσφράγισας ταῦτα τέλος διὰ τοῦ μεγίστου τῶν παραδειγμάτων τῆς αὐτοθυσίης Σου χάριν ὁλοκλήρου τοῦ Κόσμου, προσπαγεῖς εἰς τὸ ζῆλον τοῦ Σταυροῦ, ὅπερ ἐγένετο τρισμακάριστον κατὰ τὸν ψαλμῶδον:

«Ὁ τρισμακάριστος ζῆλος, ἐν ᾧ ἐτάφη Χριστὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος.....»

Δικαίως λοιπὸν ἡ κλητὴ καὶ ἀγία αὕτη ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως ὀνομάσθη ἐορτὴ ἐορτῶν καὶ πανηγυρὶς πανηγύρεων, ὡς ψάλλει καὶ ἡ Ἐκκλησία, καθόσον κατ' αὐτὴν λύεται ὁ ἀνθρώπος ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας συναναστηθεὶς ἐκ τῆς πνευματικῆς νεκρότητος μετὰ τοῦ περιφάνους ἀναστάντος Χριστοῦ. Διδασκόμεθα δὲ ἐκ τῆς Ἀναστάσεως ταύτης τοῦ Σωτῆρος τὰ ἐξῆς: Καθὼς ὁ Κύριος ἡμῶν ἡγέρθη ἐκ νεκρῶν, οὕτω καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ ἐγερθῶμεν ἐκ τῆς ἁμαρτίας, ἀφοῦ προηγουμένως σταυρώσωμεν τὰ πάθη τῆς ἀσωτείας, τῆς φιλαργυρίας, τῆς ἀπάτης, τοῦ φθόνου κλπ. καὶ ἀποβάλλομεν τὰς κακὰς ἐξεις, τοὺς πονηροὺς διαλογισμοὺς, ἵνα μὴ ὑποδουλωθῶμεν πάλιν ὑπὸ τοῦ πονηροῦ καὶ ὑποστῶμεν τὴν αἰώνιαν καταδίκην. Ἀλλὰ πρᾶττομεν τοῦτο σήμερον; Ὀχι, δυστυχῶς πάντες πλὴν ἐλαχίστων! Διὰ τί; Διότι δὲν ἐγνωρίσαμεν εἰσέτι ποῦ ἔγκειται ἡ ἀληθὴς εὐτυχία μας, προσπαθοῦντες νὰ εὕρωμεν ταύτην εἰς τὸν πλοῦτον, εἰς τὰς ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου, εἰς τὴν ματαιότητά αὐτοῦ.... Ἀλλὰ τὴν εὐρίσκομεν εἰς αὐτά; Ὀχι, διότι γινόμεθα δυστυχέστεροι δι' αὐτῶν, ἐν ὅσῳ ἀπέχομεν τοῦ Θεοῦ, ἐν ὅσῳ ἐκτελοῦμεν μόνον τοὺς τύπους τῆς θρησκείας ἄνευ τῶν ἔργων τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης, τῆς εὐσεβείας κλπ. Τότε δὲ εἶναι περιττὴ καὶ ἡ ἐορτὴ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος καὶ ἡ ἐκ ταύτης χαρὰ, ἂν δὲν ἐορτάζωμεν ταύτην πράγματι καθαρὰ καὶ φαιδροῦ, ὅτι ἐξετελέσαμεν τὸ καθήκον μας ἀπέναντι Αὐτοῦ καὶ τῶν ὁμοίων μας.

Εἴθε ὅμως νὰ πανηγυρίσωμεν ταύτην τὴν ἀγίαν καὶ μεγάλην ἡμέραν μετὰ ἀληθῆ χαρὰν, προσερχομένην ἐκ τῆς σκιρτήσεως τοῦ πνεύματος καὶ τῆς συνειδήσεώς μας, ὅτι ἐξεπληρώσαμεν τὸν προορισμὸν μας ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ νὰ συμπάλλωμεν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τὸν ὕμνον τῆς Ἀναστάσεως:

«Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἰερουσαλήμ·
ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε.
Χόρευε νῦν καὶ ἀγάλλου Σιών» οὐ δὲ ἀγνή,
Τέρεπου Θεοῦ, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ Τόκου Σου».

Γ. Κ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ Κ. Κ. τῶν Β. ὤμιλησεν ἐν τῇ ἐνταῦθα αἰθούσῃ τῶν ἐμποροῦπαλλήλων ὁ λόγιος Λυκειάρχης κ. Τακ. Δραγάτης περὶ τῆς Ἀγίας Γῆς μετὰ φωτεινῶν προβολῶν. Τὸ κατάπυκνον ἀκροατήριον ἔμεινε λίαν συγκεκινημένον ἐκ τῆς ὥραίας ταύτης ὁμιλίας.

— Μετὰ βαθείας χριστιανικῆς εὐλαθείας παρηκολούθησε τὴν περιφορὰν τοῦ λειψάνου τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος ὁ ἐν Κερκύρᾳ διαμένων Γερμανὸς Αὐτοκράτωρ.

— Οἱ φοιτηταὶ τῶν Ἀγγλικῶν Πανεπιστημίων καὶ Κολλεγίων ἀποτελοῦσι σύλλογον θρησκευτικόν, ὅστις ἀπὸ τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον συνήλθεν ἐν Λιβερπούλ. Τῆς συνεδρίας μετέσχον 1680 μέλη ἐξ 165 Πανεπιστημίων, ὧν 700 γυναῖκες. Συζητήσεις ἐγένοντο περὶ τῶν καθηκόντων τῆς νέας γενεᾶς ἐν τῷ κηρύγματι τοῦ Εὐαγγελίου πρὸς μὴ χριστιανούς, περὶ συνεργασίας πρὸς θεραπείαν κοινωνικῶν ἐκτρόπων καὶ ιδίως περὶ καταλλήλου ἀντιδράσεως κατὰ τοῦ θρασείαν ὑψώσαντος κεφαλὴν Ἰσλαμισμού.

— Μετὰ μεγίστης χαρᾶς ἀγγέλλομεν τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ διαπρεποῦς λογίου καὶ πατριώτου κ. Κ. Παπαμιχαλοπούλου ἐκ τῆς καταλαβούσης αὐτὸν ἀσθενείας, ὅστις ἤδη θὰ συνεχίσῃ τὸ μέγα πατριωτικὸν ἔργον τῆς ὀργανώσεως τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων.

— Ἐνέργεια ἐγένετο παρὰ τῷ Ὑπουργῷ τῶν Ἑσωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας παρ' ἐκδοτικῶν καταστημάτων, βιβλιοθηκῶν καὶ ὀργάνων τοῦ τύπου περὶ ὑποβολῆς εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχεδίου πρὸς καταδίωξιν τῆς ἀνηθίκου φιλολογίας, ὁ δ' Ὑπουργὸς εἶχεν ἤδη οἰκοθεν ἑτοιμον τοῦτο, ὅπερ θέλει ἐν καιρῷ ὑποβάλλῃ, προσθεὶς ὅτι τὸ ἄριστον κατὰ τῆς ἀνηθίκου φιλολογίας μέσον εἶναι πρὸ παντός ἡ διαφώτισις τῆς κοινῆς γνώμης.

— Ἡ Κρητικὴ Κυβέρνησις ἀπέστειλεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα φράγκα 10,000 ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου.

— Τὸ ἐν Κρήτῃ ἀξιόλογον θρησκευτικὸν περιοδικὸν «Χριστιανικὸν Φῶς» ἐπανελάβε τὴν διακοπεῖσάν ἐπὶ 6 μῆνας ἐκδοσὶν τοῦ μετὰ πολλῶν βελτιώσεων. Εὐχόμεθα αὐτῷ ἐγκαρδίως πᾶσαν προκοπὴν καὶ πρόοδον.

— Παρὰ τῆς ἐνοριακῆς ἐπιτροπείας Ἡρακλείου τῆς Κρήτης, ἥς πρόεδρος τυγχάνει ὁ Σ. Κρήτης κ. Εὐμένιος, ἐλάβομεν ἀγγελίαν ἐν ᾗ γίνεται γνωστὴ ἡ ἐκδοσις 25 σειρῶν λαχνῶν ἐκ χιλίων ἀριθμῶν ἐκάστης μὲ τιμὴν λαχνοῦ ἰσχύουσας διὰ δύο κληρώσεις δραχ. 1 ὑπὲρ ἐξωραΐσμου καὶ συμπληρώσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Μηνᾶ.

— Εἰς ἐκάστην κλήρωσιν ἐξάγονται ἐκ τῆς κληρωτίδος 3 ἀριθμοί: Ὁ α' κερδίζει 2 χιλ. δραχ., ὁ β' 500 καὶ ὁ γ' 200 δραχ.

— Ὁ μέγας Ἀμερικανὸς ἐφευρέτης Ἐδισσον ἀνεκάλυψεν ὄργανον, ὅπερ εὐφυστάτα συνενοῖ τὸν φωνογράφον μετὰ τοῦ κινηματογράφου. Τὸ ὄργανον τοῦτο εἶναι ιδίως χρησιμώτατον διὰ τὰς ἐκλογικὰς ἐνεργείας, διότι ὁ μὲν φωνογράφος ἀποδίδει πιστῶς τοὺς λόγους οἵονδήποτε ἀγορεύον-

τος διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ φωνῆς ἀπαγγελλομένους, ὁ δὲ κινηματογράφος ἐμφανίζει αὐτὸν τοῦτον ἀπαγγέλλοντα μὲ ὅλην τὴν τὴν ἑκφράσιν καὶ τὰς κινήσεις. Ὁ ἐφευρέτης θὰ πωλήσῃ τὴν ἐφεύρεσιν ταύτην ἀντὶ εὐτελοῦς τιμήματος εἰς τὸ ἔθνικόν Δημοκρατικὸν κόμμα, οὗ ἀρχηγὸς εἶναι ὁ Τάφτ.

Ἡ Κύπρος ἔχει 237,000 κατοίκων, ἐξ ὧν 182,737 εἶναι Ἕλληνες ὀρθόδοξοι, 51,309 Μωχμεθανοί, 118 Δυτικοί, Μαρωνῖται, Ἀρμένιοι, Ἀγγλικανοί, Διαμαρτυρόμενοι καὶ Ἑβραῖοι.

— Χάρις εἰς τὴν ἄοκνον καὶ εὐσκοπον δρᾶσιν τῶν ἀξιοτίμων ἐπιτρόπων τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Μοναστηρακίου, καὶ ιδίως τοῦ γνωστοτάτου διὰ τὸν ἔνθεον ζήλον καὶ τὴν φιλοκαλίαν κ. Δημητρίου Βλαχάκη, ὁ ἀρχαῖος οὗτος Ναὸς ἐπισκευάζεται καὶ καλλωπίζεται οὕτως, ὥστε νὰ πληροῖ πᾶσαν ἀπαίτησιν.

ΣΕΙΡΑΙ «ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ»

Οἱ βουλόμενοι ν' ἀποκτήσωσι καὶ τῶν προηγουμένων δύο ἐτῶν τοῦ ἡμετέρου Περιοδικοῦ, τὴν σειρὰν, δύνανται νὰ προμηθευθῶσιν αὐτὴν ζητοῦντες παρὰ τῶν ἡμετέρων γραφείων (Αἰόλου 128). Ἀποστέλλεται ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν ἐπελῶν εἰς μὲν τὸ ἑσωτερικὸν τῷ ἀποστέλλοντι σὺν τῇ αἰτήσῃ καὶ δραχ. 10, ἐν δὲ τῷ ἐξωτερικῷ δραχ. 16, ἐν Ἀμερικῇ δὲ δολλάρια 4.

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

Ἦν ἐρχομένην Κυριακὴν 1ην Ἀπριλίου 1912 διμυλήσουσι. Τὴν μὲν πρῶταν κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀγίου Διονυσίου ὁ ἀρχιμ. κ. Θεοφύλακτος Παπακωνσταντίνου, καὶ ἐν τῷ ναῷ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ὁ ἱεροδ. κ. Φιλάρτος Κουρίτης.

Τὸ δὲ ἀπόγευμα, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου 4 1)2 ὁ ἀρχιμ. κ. Πανάρτος Δουληγέρης.

Ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀγίου Διονυσίου 3 ὁ ἀρχιμανδρίτης κ. Θεοφύλακτος Παπακωνσταντίνου.

Ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀγίου Λουκά (Πατήσια) 4 ὁ ἱεροδιάκ. κ. Φιλάρτος Κουρίτης.

Ἐν τῇ Λαχολῇ θηλέων Σούτσου (ὁδὸς Μενάνδρου 12), 3 ὁ κ. Ἀρ. Χαροκόπος καθηγητῆς.

Ἐν Πειραιεῖ, ἐν τῷ Ἀναγνωστηρίῳ τῆς «Ἀγάπης» (πλατεῖα Κοραῆ) καθ' ἐκάστην Πέμπτην 6 1)2 μ. μ. ὁ αὐτός.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Καθίσταται γνωστὸν τοῖς μέλεσι τοῦ Συλλόγου τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» καὶ πᾶσι τοῖς ἐνδιαφερομένοις, ὅτι ἐργάσιμοι ὄροι τοῦ Γραφείου αὐτοῦ καὶ τοῦ περιοδικοῦ ὠρίσθησαν αἱ 4 μ. μ.—6 καθ' ἐκάστην πλὴν τοῦ Σαββάτου. Διὰ τὴν παροχὴν δὲ βοηθημάτων πρὸς ἀπόρους αἱ αὐταὶ ὄροι καθ' ἐκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν.

Τυπογραφεῖον «ΝΟΜΙΚΗΣ», — Ἐδουάρδου Δω 5